

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: عماد آبناس
فرستنده: عثمان حیدری
۱۳ جولای ۲۰۱۵

وابستگی روحی روانی امریکائی ها به تحریم ها

همه پیش بینی ها احتمال رسیدن ایران و ۱+۵ به توافق طی یک هفته اخیر را بیش از ۹۰ درصد پیش بینی می کرد اما کم کم این برآوردها به ۵۰ درصد رسید. ماجرا چیست؟ چرا وقتی همه می گفتند ۹۵ درصد اختلافات حل شده و چند ساعت به پایان مذاکرات باقی نمانده مذاکرات با حرکت لاک پشتی تمديد می گردد؟

شاید اگر بخواهیم دلایل را در یک جمله خلاصه کنیم باید بگوئیم عدم اطمینان فیما بین طرفین ایرانی و امریکائی دلیل اصلی می باشد. همانگونه که وزیر امور خارجه چین گفت اگر این دو کشور به نتیجه برسند مشکل حل است.

سیاست خارجی دولت ایالات متحده آمریکا امروزه دچار یک دگرگونی شدید می باشد و آقای اوباما احساس می کند که نیاز دارد روند جدیدی را در این سیاست وارد کند. روندی واقع گرا که مبتنی بر مذاکره دیپلماتیک به جای ورود به جنگ های نظامی می باشد. اما ذهنیت قبلی که مبتنی بر سناریوهای هالیوودی می باشد در میان سیاستمداران امریکائی هنوز ریشه دارد. سیاستمداران که برخی از آنها در حالی که از خارج ایالت خود هم اطلاعاتی ندارند می خواهند برای جهان تصمیم بگیرند و بر تصمیم خود هر چقدر هم که اشتباه باشد اصرار دارند و می خواهند تصمیم خود را به زور بر دیگران تحمیل کنند. در این راستا نمی توان تأثیر رسانه های غربی بر ذهنیت آنها را نادیده گرفت. رسانه هائی که اکثراً وابسته به لابی های اسرائیلی می باشند و شبانه روز علیه هرگونه توافق با ایران تبلیغ می کنند.

© REUTERS/ LEONHARD FOEGER

همراه با مذاکرات هسته‌ای ایران و ۱+۵، در انتظار حصول توافق

آقای اوباما پس از ۵۰ سال قطع رابطه با کوبا مجدداً این رابطه را احیاء کرد و تصمیم دارد به هر قیمتی شده در دوران ریاست جمهوری خود اختلافات ایالات متحده با ایران را حل و فصل کند. وی می‌داند که راه حل و فصل مناقشات این کشور با ایران از طریق حل و فصل مناقشه هسته‌ای می‌گذرد و بی‌دلیل نیست که وزیر امور خارجه ایالات متحده کار و زندگی خود را وقف مذاکره با وزیر امور خارجه ایران نموده. دو کشوری که همین دو سال پیش دیپلمات‌های آنها مجبور بودند در مجامع مختلف مسیر خود را تغییر دهند تا مبادا به صورت تصادفی در جایی کنار یکدیگر دیده شوند امروز وزیر امور خارجه‌شان رکورد طولانی‌ترین ملاقات‌ها در میان وزرای امور خارجه کشورهای مختلف را شکسته‌اند. بدیهی است که مذاکرات فیما بین طرفین فقط بر سر مسأله هسته‌ای نمی‌تواند باشد و ده‌ها مورد اختلاف میان دو کشور در این مذاکره‌ها مورد مناقشه قرار می‌گیرد اما مشکلی که امروزه طرفین با آن مواجه می‌باشند این است که طرف ایرانی می‌خواهد اختلافات فیما بین یکی یکی با محوریت مسأله هسته‌ای و رفع تحریم‌ها حل شود در حالی که طرف امریکائی می‌خواهد از تحریم‌ها به عنوان ابزاری برای حل مناقشات آتی استفاده کند.

علی‌رغم این که طرف امریکائی می‌داند که طرف ایرانی بدون رفع کامل تحریم‌ها به هیچ وجه آمادگی ندارد هیچ توافقی را به امضاء برساند ولی تلاش می‌کند به ترفند‌های مختلف برخی تحریم‌های کلیدی را در دست خود نگه دارد. در واقع یک سادیسم روانی در ایالات متحده به وجود آمده که بر اساس آن امریکائی‌ها امروزه ابزار تحریم را به عنوان سلاح کم‌ری خود که هیچ وقت نباید از دست‌رسان دور باشد تلقی می‌کنند و می‌خواهند این سلاح دائم زیر بالشت‌شان باشد تا هر لحظه بتوانند کشورهای را که با سیاست آنها همراه نیستند، تهدید کنند. آنها از این سلاح نه فقط علیه ایران بلکه علیه دیگر کشورها هم استفاده می‌نمایند.

© AFP 2015/ JOE KLAMAR

عراقچی دلیل اصلی اختلاف نظرها در مذاکرات هسته‌ای را ذکر کرد

همین رفتار امریکائی‌ها منجر به آن شده که حتی کشورهای دیگری که امروزه شامل تحریم‌های ایالات متحده نمی‌باشند به فکر آینده نگری باشند و از بیم این که روزی دچار تحریم‌های امریکا نشوند تشکیلاتی موازی بسازند که نمونه آن را می‌توان در اتحادیه بریکس و شانگهای و بانک بین‌المللی جدیدی که به موازات بانک جهانی تشکیل شده، مشاهده کنیم.

شاید تحریم‌های ایالات متحده و غرب امروزه ابزاری برای فشار بر ایران و دیگر کشورهای جهان باشد اما بزودی دیگر این ابزار از دست آنها خارج خواهد شد و در آن صورت دیگر ابزاری برای فشار غیر از ابزار نظامی نخواهند

داشت، ابزاری که توانمندی و شرایط اقتصادی آنها اجازه استفاده از آن را به آنها نمی دهد. به هر حال رویارویی با ایران یا روسیه یا چین (که طبق تحلیل های سیاسی مقصد بعدی سیاست خارجی ایالات متحده می باشد) مثل رویارویی با طالبان در افغانستان یا صدام حسین در عراق نیست.

البته آقای اوباما هم کاملاً این مسأله را درک می کند و قطعاً تلاش دارد نمایندگان کنگره و سیاستمداران امریکائی را که هنوز به این سطح از درک نرسیده اند، نیز مجاب نماید و به همین دلیل هم به وقت بیشتری نیاز دارد. به همین دلیل است که وقتی همه تصور داشتند توافق هسته ئی قبل از ۹ جولای به امضاء می رسد تا کنگره طی ۳۰ روز آن را بررسی کند هیأت مذاکره کننده امریکائی با رهنمود های آقای اوباما ترجیح داد از ۹ جولای بگذرد تا اوباما وقت بیشتری برای مذاکره با نمایندگان کنگره داشته باشد.

به هر صورت امروزه آقای اوباما و آقای جان کری در مقابل تصمیم سخت و تاریخی قرار دارند. یا این که با توافق با ایران یک گردش بزرگ در سیاست خارجی ایالات متحده به وجود آورند و با همکاری با ایران تروریسمی را که امروزه جهان را تهدید می کند ریشه کن کنند و یا این که به روند رابطه خصومت بار خود با ایران ادامه دهند و شاهد افزایش روز افزون روند نا امنی در کشورهای غربی و میان شرکایشان باشند.

همین که ما شاهد آن هستیم که هیأت های طرفین اصرار دارند مذاکرات را روز به روز ادامه دهند تا به نتیجه برسند مشخص است که یک اراده فیما بین طرفین برای حل این مسأله وجود دارد و می توانیم امیدوار باشیم که طرفین بزودی بتوانند به نتیجه برسند. حال برخی گریزهای رسانه ئی از اینطرف و آنطرف هم برای تخلیه فشار رسانه ئی است و هم برای فشار به طرف مقابل اما قطعاً نشانه تصمیم برای فسخ مذاکرات نمی باشد.

به هر حال هم امریکائی ها و هم ایرانی ها به این نتیجه رسیده اند که ساختار تحریم ها دیگر شکسته شده و ادامه این تحریم ها برای ایالات متحده و شرکایش دیگر غیر ممکن می باشد پس نباید فرصت را از دست بدهند و باید خودشان را از این وابستگی روحی و روانی به تحریم ها خلاص کنند و سعی کنند رابطه خود با دیگر کشورها را بر اساس منافع مشترک و نه با فشار و تهدید تنظیم کنند. ایران هم برای همین هدف به مذاکرات آمده.

منبع:

<http://ir.sputniknews.com/opinion/20150711/457644.html#ixzz3fb2bfaI9>